

**Modře označené štítky znamenají,
že není zaplacené předplatné!
Předplatné na jeden rok je
32,90+ 2,10 (GST) = 35 kan. dolarů
Cena 1.41 + 0.09 (GST) = 1.50 dolaru.**

Agreement # 40005374/ Registration # 09089

**Pokud jste zaplatili
předplatné v těchto
dnech, objeví se změna
na štítku v příštím čísle!**

J Time
Committed
À délai
convenu

Telefon: 416/530-4222
Fax: 416/530-0069
E-mail: abe@zpravy.ca
abe@satellite1-416.com

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

No. 10.

(385.)

Vol. 17.

satellite **1-416**

Thursday,

May 17,

2007

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2

www.satellite1-416.com nebo www.zpravy.org nebo www.zpravy.ca

Václav Havel slovem (tentokrát v překladu)

a ve fotografii na Torontské univerzitě

V pondělí, 14. května 2007 bylo Munkovo centrum na Torontské univerzitě svědkem dvou zajímavých událostí. Odpoledne se konalo symposium o Havlově díle v oblasti divadla, filosofie a politiky. Panelu, jehož členy byli profesor James Pontuso, profesorka Barbara J. Falk a profesorka Markéta Goetz-Stankiewicz, předsedal Havlův překladatel Paul Wilson.

Večer byla uvedena Havlova kniha paměti *Stručně prosím* ve Wilsonově překladu s titulem *“To the Castle and Back”*. Vernisáž zahájil generální konzul České republiky Richard Krpač, mezi řečníky byla profesorka Babara J. Falk a Paul Wilson a dva kanadští herci zdramatizovali několik Havlových vzpomínek. Přítomná bývala generální guvernérka Kanady, Adrienne Clarkson, přečetla úryvek z Havlovy knihy, v němž Havel dochází k závěru, že vše zřejmě musilo být tak jak to bylo, ale říká to nevšedními slovy, která zní kouzelně i ve Wilsonově překladu. V jiné části Centra současně probíhala výstava Havlových fotografií.

Akce byla připravena Generálním konzulátem České republiky v Kanadě, nakladatelstvím anglického překladu Havlovy knihy, *Knopf Canada*, Munkovým centrem pro mezinárodní studia a *Centrem pro evropská, ruská a euroasijská studia*. O mimořádný úspěch akce se nejvíc zaloužili generální konzul Richard Krpač (a členové konzulátu vůbec) a Dr. Janet Hyer z Torontské univerzity.

(Foto a zpráva ČTK na str. 7)

Josef Čermák

Praha 15 si připomněla 250 výročí bitvy u Štěrbohol

O rekonstrukci bitvy, která se konala 6. května 1757 je na straně 10.

Když po Staroměstském náměstí jezdila tramvaj...

Jiří Suchý měl v druhé polovině šedesátých let na stanici Československo 2 čili VKV každý den kromě soboty a neděle dvacetiminutový program *Gramotíngeltangl*. Jednou tam vyprávěl o jednom městečku na jižní Moravě, kde jim spadl gotický kostel. Když tam po roce přijel, tak zjistil, že na tom místě jsou nové veřejné záchodky. Nejprve se rozčílil, ale pak si řekl, že to místní zastupitelé vystihli. Vystihli to, co pokládají za kulturu a co je pro ně důležité. Nakonec jen tak pro zajímavost to město jmenoval. Byly to Hustopeče. Nedávno jsem šel po Torontu a co se nestalo, na Doucourty dělají z kostela bytovky a ty se prodávají jako housky v krámě. Radost pohledět. I řekl jsem si lidé chtějí bydlet v místě, kde se minulé generace cítily dobře. Jenže o kus dál pro změnu bourali anglikánský kostel. Stromy okolo byly určené k likvidaci. Krásná okna byla vymlácená. Pouze cedulka *Vstup zakázán!* Bude tam pro změnu podzemní parkoviště. Zapřemýšlel jsem, jestli lidé chtějí parkovat tam, kde se předchozí generace cítily dobře a zjistil jsem, že lidé chtějí spíše parkovat, tam kde jim neukradnou auto. Musím přiznat, že před stejným kostelem nám auto neukradli, ale o kousek dál ho vykradli. Podzemní parkoviště je tedy nutné. I zde to podnikatelé jaksí vystihli. Máme tedy kulturu bytoven, podzemních parkovišť a k nim patří obchodní střediska, kde si můžeme koupit nejnovější zboží, které nám vydrží tak do příštích vánoc.

Nic tedy nezůstává. E-maily a SMS se vymažou. Korespondence přestala existovat. Nepíšeme si poznámky rukou, ztratili jsme svůj rukopis. Místo gramodesek se poslouchají mpétočky. Je to

pohodlnější, může to člověk mít všude s sebou, nemusí se o to starat a když ho to přestane bavit, tak se to vymaže.

Nedávno jsem potkal jednoho Američana, který žije v Praze. Dali jsme se do řeči. Strašlivě ho zajímalo jaké bylo moje dětství v Praze. Tak jsem mu vyprávěl, že tramvaj jezdila přes Staroměstské náměstí. „A jak se tam dostala?“ Zněla otázka nevěřícího Tomáše. „Celetnou ulicí,“ odpověděl jsem. „Celetnou?“ nechtěl věřit. Vždyť tam se stěží vejde osobní automobil. „Projela pod Prašnou bránou, tam byl semafor, pět minut se jezdilo jedním směrem, pět minut druhý, v Pařížské se pak jezdilo oběma směry...“ „To byly ještě ty staré tramvaje...“ pokračoval jsem. „Po Praze jezdily trolejbusy. Vstával jsem většinou před sedmou. V 7:11 odjížděl trolejbus z Bělocerkevské. Musel jsem se do něj vtěsnat. Do Šumavské dorazil v 7:20. Za minutu se muselo proběhnout parkem do Vinohradské ulice, kde přijížděla stará jedenáctka, která byla již náležitě ověšená studující mládeží. Přesto jsme se i my dokázali pověsit na štangli a náležitě si odpočnout před dalším během, který vedl sérii pasáží z Václavského náměstí do Panské 3. Výuka začínala v 7:30 a ředitel školy, jakýsi Hledík, stál na schodech a zapisoval opozdilce. Apokalypsa přišla v okamžiku, když začaly jezdit nové tramvaje. Jednou jsem běžel Vinohradskou třídou a místo jedenáctky jela nová dvacítky se zavíracími dveřmi. V okamžiku, kdy jsem dobíhal mi řidič zavřel dveře před nosem. Byly dvě možnosti. Vyrazit a chytit ji na následující stanici. Představa, že by se u rozhlasu konala potupná repríza, mne od tohoto pošetilého činu

odradila. Pomstil jsem se tedy alespoň úderem do dveří. Poblíž stála řidička taxíku. Otázala se mne kam jedu a zadarmo mne odvezla přímo před náš ústav. Ředitel Hledík toho rána stepoval v první patře nadarmo.“ Američan s napětím poslouchal.

Pokračoval jsem tedy dále: „Měli jsme jednoho učitele, v šedesátém osmém utekl do Německa. Když jsem mu to odpoledne při praktické výchově v dílnách vyprávěl, tak se zamyslel a zeptal se mne: ‚Víš, co by byl ještě větší zázrak?‘ ‚Kdyby v tom autě byl chlap,‘ odpověděl jsem. ‚Ne, to by byl homosexuál (použil drsnějšího výrazu), ale kdyby ti ten řidič tý tramvaje otevřel.“ Američan se zachmuřil. Tento závěr se mne ale vůbec nelíbil a já si uvědomil, jak těžko se dá předat něco, co jsme prožili.

Profesor, který předsedal disciplinární komisi, která mne vylučovala z vysoké školy byl historikem. Dával si velký pozor, aby nebyl pod nějakým ostudným dokumentem podepsán. Celkem se mu to podařilo. Ten, kdo bude jednou studovat historii, dostane úplně jiný obrázek, než jak to bylo ve skutečnosti.

Alois Jirásek viděl historii asi jinak než ji vidíme my dnes. Je lehké dnes odsoudit ničení klášterů a kostelů v 15. století. „Pro husity to nebyly památky,“ říkal náš češtinář. Možná měl pravdu, ale opravňuje to nás, abychom neviděli ničení současných *památek*. Přestože jsou noviny stále tlustší, události v nich o nás nic neříkají. Co vlastně po nás zbude, pro příští generace, když svoje vlastní příběhy nejsme schopni předat a postavíme-li něco, nahradí to příští generace něčím, co víc bude vynášet?

Aleš Březina - Praha